39e jaargang. — No 34

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden

Zaterdag, 27 April

schrijft in te Tongeren bij ...ilée, uitgever en eigenaar ... blad.

... POSTRIJDER verschijnt ...dags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, ... aankondigingen moeten franco ... worden aan den uitgever, ...markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 ...

Een maal » 3 ...

Een blad afzonderlijk 10 ...

De abonnementen zijn ... taalbaar.

Aankondigingen : 15 ... per drukregel.

Reclamen, vonnissen ... artikels, vooraan of bin... blad : 1 frank den drukreg...

ERSTE BLAD

Uitgevende kiezingen van 2 Juni

Katholieke kandidaten voor den Senaat.

Whettnall

de Renesse

Desmaisières

Cartuyvels

Katholieke kandidaten voor de Kamer

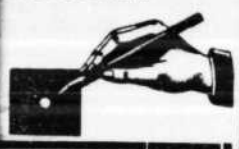

Helleputte

Schaetzen

Van Ormelingen

Gielen

Plaatsvervangers. — Suppléants.

Deploige

Ceelen

Delvoie

Meyers

diamanten van Cérisolles

22me vervolg

Aan de buitenlieden.

Menschen van den buiten, leest en overweegt eens goed wat wij U hier mededeelen :

1° Wat deden de liberalen tot in 1884 om de *spaargelden te vergrooten?* Toen bestonden er 375,000 spaarboekjes, die eene som van 169,900,000 fr. bedroegen.

Onder het katholiek gouvernement zijn er tot in 1910 *2,939,000* spaarboekjes, die eene som bedragen van 1,495,000,000 fr. *een milliard 495 millioen fr.*

2° Hoeveel verleenden de liberalen voor pensioen ? *0.*

De katholieken geven jaarlijks *16 millioen. — 65,000,* noodlijdenden ontvangen jaarlijks *345,000* fr pensioen van het katholiek ministerie. Dit maakt sedert 1901 het fabelachtig cijfer van 117 *millioen.*

3° De liberalen hebben er nooit aan gedacht om er iets te doen *om de werklieden van den buiten goedkoop te vervoeren.* Zij geven *0 !*

Het katholiek ministerie heeft daar reeds meer dan *10 millioen* aan opgeofferd.

4° Welke vergoeding schonken de liberalen voor den *soldatendienst ? Fr. 0,00 !*

Het katholiek gouvernement geeft per maand aan elken soldaat 30 fr. Dit bedraagt jaarlijks *15 millioen fr.,* die welkom zijn in de behoeftige huishoudens. Dit zijn feiten, die niemand loochenen kan. Is het dus niet voor uw eigen voordeel, boeren en werklieden dat wij U verzoeken *voor de Katholieken te stemmen.*

Boerenfoppers !

In de provincie Brabant geven de kartelmannen meetingen op den buiten en in de stad.

Op den buiten zeggen ze : Lieve *Boerkens,* als wij baas worden, dan zullen wij eene wet stemmen, waardoor de eigenaars zullen gedwongen zijn U hunne beesten, eiers, boter, vruchten, aardappelen, kaas, enz. goedkoop af te leveren.

De *Burgers* hebben U al lang genoeg gefopt !

In de stad spreken ze zoo : Lieve *Burgers,* als wij baas worden, dan zullen wij eene wet stemmen, waardoor de boeren zullen gedwongen zijn U hunne beesten, eiers, boter, vruchten, aardappelen, kaas, enz. goedkoop af te leveren.

De *Boeren* hebben U al lang genoeg gefopt !

Zoo spreken de kartelmannen overal !

In de oogen der liberalen zijt ge maar pijpekoppen, ploegen die in God gelooven, barbaren, ezels ! In Juni zullen die pijpekoppen de liberalen loon naar werken uitdeelen.

Vooruit mannen van den buiten ! vooruit voor 't Katholiek ministerie ! vooruit voor onze Katholieke kandidaten ! uit erkentelijkheid voor al het goede dat zij U doen.

* * *

Weg met die boerenfoppers !

In ons arrondissement geven de liberalen geen meetingen. O ja toch wel, wij vergeten de groote fiascomeeting van Borgloon.

Een Loonenaar, die erbij tegenwoordig was geeft ons daarover een kortbondig maar juist verslag. Aan het bureel zetelen, behalve de kandidaten, eenige opgeblaasde Loonsche geuzen en drie doorluchtige *neven* van M. Neven uit Wellen. M. Buismans van Tongeren zit de vergadering voor. M. *Wielemans* van Brussel staat recht en leest in marollen vlaamsch een briefken af, waarvan hij niet eens de woorden kan uitspreken.

M. *Hechtermans* van Hasselt wil in 't vlaamsch spreken maar blijft steken ; hij gaat voort in 't Fransch. « *Kan nie verstaan* » zegt er een nevens mij.

Eindelijk is het te beurt aan *Niemandbekwamer* maar na eenige woorpen gesproken te hebben kan hij niet voort, hij is heesch. « *He heeft ne vros in zen keel* » zegt er een die achter in de zaal stond en trok er van door. « Ik ook » zei de Loonnaar.

En zulke mannen zijn het, die ons *Vlaamsch en Vrij Limburg* in Senaat en Kamer willen vertegenwoordigen. Nooit.

Een onzer getrouwe lezers stuurt ons den volgenden brief :

Mijn goede *Postrijder,*

Over veertien dagen schreeft gij een artikel met opschrift : « Als de vos de passie preekt, boeren waakt uw kippen » (uw ganzen, zegt het spreekwoord ; uwe letterzetters hebben zich zeker vergist — een drukfout !) In dit artikel werd er een woordje gerept van de liberale kiesdravers die des zondags en somtijds ook in de week, de herbergen onzer brave en stille dorpen afloopen om propaganda te maken voor hunnen blauwen kandidaat.

Laat mij daar eens op terugkomen. Veel brave menschen laten zich verbluffen door de grootsprekerij, het hard geschreeuw, en den bombast dier vieze klanten, en zonder deze gelijk te geven, kunnen zij dikwijls toch niet antwoorden op al dat gezwets. Laten wij dus eens onderzoeken wat die kiesdravers zoo al verkoopen op hunne kiesronde.

Weg met de kalotten ! de kalotten moeten kapot ! ja ! dat is het eerste en laatste liedje dier heeren, vooral als ze een pint of een borrel te veel hebben. Daar zullen we maar niet op antwoorden. Het vat geeft wat het in heeft, en schreeuwen en in zijn broek kakken dat is geen kunst.

De kalotten brengen 't land naar de bankroet, kijkt eens de staatsrente hoe leeg die staat, kijkt eens wij hebben al vier milliard schuld.

Ah ! dat is toch iet wat serieuzer dan « à bas la calotte ». Dat zijn argumenten, bewijzen ! Wie kan daar op antwoorden ? Brrr !

De Belgische rent aan 3 fr. per honderd is sedert eenige jaren gedaald, ja ! dat is waar ! Maar is dat de fout van het katholiek gouvernement ? Zoo ja, waarom zijn de stadsloten (acties op de steden) met lokspremien van honderd duizend zelfs van vijf honderd duizend franken (Brussel) zoo schrikkelijk gedaald, men kan allewijl een actie op Brussel koopen aan 78 frank, al die groote steden zijn nochtans door liberalen bestuurd. Indien dus het katholiek gouvernement de fout is dat de Belgische rent gedaald is, dan moet men toch ook aannemen dat de liberale gemeenteraden de fout zijn dat de liberale stadsloten gedaald zijn !

Maar neen ! dat is alleen kiesreklaam, poeder in d'oogen voor de eenvoudige menschen. De liberalen gelooven er zelfs niets van, want hunne grootste economisten (financiers) en de liberale « Chronique » van 4 April 1911 erkennen dat indien de Belgische rent gedaald is, dit is toe te schrijven aan den bloei der Belgische nijverheid. De menschen die geld te plaatsen hebben, koopen geene acties meer, die maar drie franken per honderd opbrengen, maar ze koopen acties van de fabrieken en koolputten die 5 tot 7 frank opbrengen. Daar en daar alleen ligt de oorzaak der daling der Belgische rente !

Brave menschen, als die liberale kiesdravers nog met dien flauwen prietpraat uitkomen, plakt hun dit op hun grootmuil en ge zult ze zien staan met hunnen mond vol tanden.

De katholieken leiden het land naar de bankroet, zij steken het land tot over de ooren in de schuld, zoo schreeuwen nog die lijne financiers.

Als men zoo iets hoort, is het niet om te bersten van lachen ! Zij mogen wel spreken van schuld, zij, de liberalen ! Op vier jaren tijd, van 1879 tot 1881, maakten zij vijf honderd millioen schuld. Vraagt dus niet aan de katholieken wat gij zelf deedt, heeren liberalen !

Ja ! de katholieken hebben geld gaan leenen om nuttige openbare werken uit te voeren, zoeals de ijzerenwegen, de zeehaven, de buurtwegen en anderen. Is dat naar de bankroet gaan als men geld gaat leenen om zijnen handel uit te breiden, zeker zijnde dit geleende geld tien dubbelen intrest te doen opbrengen

Zegt ons eens, lijne liberale financiers, gaat hij naar het bankroet de winkelier die eenige duizende franken gaat leenen om zijnen winkel te vergrooten en zijne « affaires » uit te breiden, zoanneer hij met zekerheid voorziet dat zijnen handel aldus uitgebreid hem veel meer winst zal bijbrengen. Waarom dan leenen de notarissen zoo gemakkelijk geld aan oppassende en werkzame menschen, die eene goede zaak onder handen hebben en deze zoeken uit te breiden. Gaan de groote nijverheidsfabrieken en koolputten naar de bankroet, zij die bijna allen werken met geleend geld (met acties) ?

En omdat het katholiek gouvernement op zijn 28-jarig bestuur de Belgische schuld heeft verdoogd en millioenen is gaan leenen om deze te gebruiken om spoorwegen, zeehaven, buurtwegen, enz. te maken — ondernemingen die een dikken intrest opbrengen — dan schreeuwen onze liberale keffers dat het gouvernement het land naar de bankroet brengt !

O, indien in deze tijden van voorspoed het gouvernement eens de armen gekruist had en gezegd : « Ik kan geene nieuwe ijzerenwegen maken, ik heb geen geld genoeg in kas. Wacht nog eenige jaren ! » O hoe zouden dan de liberalen roepen en tieren : wat dommerikken, wat achteruitkruipers ! gaat geld leenen, gij krijgt het immers later tiendubbel terug ! En ze zouden gelijk hebben van zoo te roepen ! Neen, neen, ons katholiek gouvernement bestiert heel wijs de financien van ons land, en heeft het de openbare schuld moeten vermeerderen, deze millioenen zijn goed besteed en brengen eenen dikken intrest op.

Dat is wat anders dan millioenen weg te smijten om de menschen te plagen, gelijk het ging in den schoolstrijd van 79. Toen bouwde men scholpalezen, men noemde meesters en inspecteurs voor scholen zonder kinderen, men betaalde een millioen drie honderd duizend franken aan die rijke heeren van het schoolenkwest. M. Bouvier, representant, bracht 310 fr. 10 in rekening voor een diner der heeren enkwesteurs te Bouillon (10 centiemen voor de garçon zeker).

Neen, neen, de liberalen mogen hunnen mond houden van finanties, de katholieken besturen ons land wijs en goed en ver van het naar den afgrond der bankroet te brengen, hebben zij het gebracht tot eene welvaart en eene bloei die alle andere landen erkennen en benijden.

Een volgende keer een ander puntje, maar zoo lang niet meer.

Gegroet !

ZOOTST.

Boer Neven !!

Gelezen in het « Vrije Volk » van verleden Zondag, 3de bladzijde heel onderaan :

Kiezers stemt voor BOER NEVEN ! !

Neen ! neen ! allo ! allo ! laat ons eens lachen.

BOER Neven !! 'T is te fel ! 't Vrije Volk houdt Mr Paul Neven voor den zot! BOER Neven !! Hebt gij er ooit aan gedacht Mr Notaris dat men U BOER Neven zou noemen ! Neen, neen, ‘‘ij protesteeren ! Mr Paul Neven, de enkste type van gansch de belgische Kamer heeft NIETS van eenen BOER.

.... BOER Neven ! Wat zullen wij nog hooren !

BOERENVLEIER moest ge schrijven « Vrije Volk », dat was korter bij de waarheid !

BOER Neven !! BOER Neven ! hi, hi, hi ! laat ons eens lachen ! Wij zijn zeker dat Mr Notaris ook mee lacht ! BOER Neven !! 't Is te bont !

Voor Onze Vrienden de Kantonniers.

De Katholieke regeering en bijzonder onze volksgezinde kandidaten van het arrondissement hebben zich steeds met het lot van deze verdienstrijke beambten bekommerd.

De machtige voorspraak onzer katholieke vrienden is met goed gevolg bekroond geweerden.

Ziehier de gelukkige tijding die de heer Minister van Openbare werken aan onze katholieke leden van Kamer en Senaat verzonden heeft op dato van 22 April :

Geachte Kollegas,

Gij hebt op eene bijzondere wijze het lot van de baanwachters ter harte genomen.

Met genoegen bericht ik u dat ik aan deze bedienden eene vergoeding van 40 franken voor het jaar 1911 toegekend heb.

Aanvaardt enz.

(get.) A. VAN DE VYVERE.

TONGEREN.

Ons telegraaf- en telefoonkantoor.

Onze bekwame voorspreker bij het katholiek ministerie, de Weledl. Heer Frantz Schaetzen, heeft van wegen zijnen kollega, den H. de Broqueville, minister van spoorwegen-posterijen en telegraaf, bericht ontvangen dat ons telegraaf- en telefoonkantoor tot ontvangerij zal uitgebreid worden

Die kostelijke verandering zal den dienst grootelijks vergemakkelijken :

Brussel, den 23 April 1912.

Waarde Kollega,

Het verheugt mij u ter kennis te brengen dat ik besloten heb het telegraaf- en telefoonkantoor der statie Tongeren tot den rang van ontvangerij te verheffen

Aanvaard, Waarde Kollega, de verzekering mijner verkleefde gevoelens.

(Get.) BROQUEVILLE.

Nieuw recht op antwoord

dat de H. Fl. Deploige, provinciaalraadslid en onze eerste plaatsvervanger voor de Kamer aan het liberaal blad « Het Vrije Volk » op aantijgende artikels aldaar verschenen, verzonden heeft.

Tongeren, den 25 April 1912.

Heer Uitgever,

Gij gaat voort met mij te beschimpen, te beleedigen en te lasteren.

Indien ik op de gemeenheden antwoord dan zal het elders zijn dan in uw blad.

Als gij meent dat gij daardoor stemmen zult kunnen ontnemen aan de katholieke lijst, dan zijt gij mis. — Uwe artikelen worden met verontwaardiging in het kanton Loon gelezen, en bewijzen alleen de gemeenheid der middelen waartoe de liberale partij zich verlaagt, en het gebrek aan kieschheid van hen die zulk eene eerlooze pers ondersteunen met hun geld.

Den 2 Juni a. zullen alle deftige kiezers van het kanton op uw gemeene personlijkheden antwoorden, door tegen den liberalen kandidaat te stemmen die u er voor betaalt.

Ondanks mijne deftige ontkenning en gebrek aan bewijzen tegen die ontkenning, ondanks uw eigene overtuiging der onwaarheid uwer bevestiging, herhaalt gij in een nieuw artikel «Meneer Deploige» getiteld dat ik links en rechts M. Neven beschimp, beleedig en laster.

Beschimp ik M. Neven door te zeggen tot degenen behoort die buiten de Kerk zen te leven, dan ja, dan zou uwe bewijzen kunnen waar zijn ; maar M. Neven zou u Uitgever van zijn eigen blad kunnen prezen, wijl hij het niet als een smaad aanziet buiten de kerk te leven.

Beleedig of laster ik M. Neven, door te zegen dat hij in de kamer gedurig gestemd met de vijanden van den godsdienst, met de vijanden der orde, met de vijanden van troon, tegen de verdedigers van Godsdienst, orde en troon, — dan heeft ook zeer dikwijls het officieel verslag der kamerzittingen hem beleedigd en gelasterd, en M. Neven zou deftig volksvertegenwoordiger zou in de zelfde zeit tegen het verslag van den verslaggever protest hebben moeten indienen.

De politieke houding en werking van M. Neven in de kamer waarover hij zich roemt, zijn liberale vrienden, heb ik besproken op schillende meetingen, en gisteren nog op verschillige vergaderingen in de Jekerstreek en is herhaal dat is mijn recht, en dat is mijn plicht.

Aan dat recht en aan dien plicht bleef en ik niet te kort blijven. — al wilt gij ook, gij fameuze mannen van het licht, dat het onedienstig en het socialisme overhellend liberalisme van M. Neven, onder eenen dompper den gebouden, *tot na de kiezingen.*

Gemeenheden en eerloosheden tegenover andersdenkenden is het gewone voedsel der liberale pers, en ook de wekelijksche kost die gij aan uwe lezers meent elke zaterdag te moeten opdienen, in het klein gedacht dat gij in gemoed koestert voor hunne deftigheid.

En toch drijft gij de schaamteloosheid ver van in een artikel te schrijven : « Wij bestrijden M. Deploige op politiek gebied, en zij den wel willen dat alle klerikalen dat ook opzichte van M. Neven deden ».

Welnu, ik, de heer Deploige die gij beleedigt, ik bestrijd M. Neven op politiek gebied alleen en gij antwoordt slechts door gemeene en lasterende persoonlijkheden tegen mij.

Wat moeten uwe lezers wel van uwe rechtzinnigheid denken ?

Gij gaat verder : gij verlaagt u tot « chantage », het middel der vuilste liberale blaadjes die zelfs door de liberale pers open ijk worden geschandvlekt.

Gij wilt volstrekt dat ik ophoud het politiek gedrag van M. Neven bekend te maken, gij vreest immers dit bekend te maken, en daarom durft gij mij bedreigen, indien ik niet ophoud met nog meer eerloosheden tegen mij.

Welnu dan, beleedig mij maar voort, laster mij maar voort, maar ik verklaar het u dat ik door zal gaan, tot 2 Juni toe, overal in het arrondissement te zeggen, wie M. Neven is politiek man, wat hij beoogt op politiek gebied, wat hij in de kamer deed en zegde als vertegenwoordiger van het godsdienstig arrondissement Tongeren-Maeseyck.

De kiezers moeten weten wat gebruik er gemaakt worden in de kamer van hunne stemmen indien zij voor M. Neven kiezen.

Wilt gij hun dat verbergen, dan huichelt gij tegen over hen, en maakt M. Neven die u betaalt zich aan uwe huichelarij plichtig, zoodat hij zich in dezelfde reden plichtig maakt, aan uwe lage bedreigingen.

Gelief, volgens de wet, deze brief op te nemen in uw nummer van zaterdag 27 April, en mijne groeten te aanvaarden.

FLORENT DEPLOIGE,
Provinciaal raadslid, Tongeren.

M. Neven zend ons het volgende recht op antwoord :

Tongeren, den 24 April 1912.

Den heer uitgever van *De Postrijder,*
Tongeren.

In het laatste nummer van uw blad, noemt gij een brief op van M. Florent Deploige, provincieraadslid, te Tongeren, waarin ik genoemd en aangerand word.

De brief van M. Florent Deploige is, wel is waar, niet zeer ernstig en indien dat alles is wat mijne tegenstrevers mij ten laste kunnen leggen, dan ben ik gerust en dan moet ik toch in mijn eigen zeggen dat ik mijn plicht van volksvertegenwoordiger opperbest vervuld heb.

Die teedere woorden, afgebroken door kussen, misten haar uitwerking niet op het gemoed van den scheikundige. De verwrongen trekken ontspanden zich en de kleur kwam terug naar zijn gelaat. Hij omhelsde Lénore en antwoordde met ontroerde stem :

— Dank u, lieveling, dank u. Ik zal sterk zijn, dat zweer ik u. Men schrijft den mensch vele dwalingen toe, maar deze dwaling is te monsterachtig om lang te kunnen duren Ik zal mij bedwingen en bedenken, dat het voor u en ons kind is. Dooden zal men een onschuldige niet en vroeg of laat zal ik tot u wederkeeren. Ik zeg u tot weerziens, Lénore, en geen vaarwel !

Vijf minuten later hoorde men in de parklaan het rollen van twee rijtuigen. De ernstige mannen in zwarte kleeding, die door Manon vergeleken waren bij een troep raven, waren weg, maar zij hadden Romain met zich genomen...

Het onderzoek liep vlug af, doch de ernst van de misdaad en de maatschappelijke positie van vermoorde en beschuldigde gaven veel gerucht aan de « zaak Cérisolles ».

De feiten leken zoo eenvoudig, de beschuldiging leek zoo juist, dat er geen twijfel meer was aan de uitspraak van de jury.

De scherpste nasporingen hadden geen enkel spoor gegeven van een anderen moordenaar dan de verdachte. Romain had gezegd op den avond vóór den nacht van de misdaad een geheimzinnig licht in 't Groene Huis te hebben gezien, als gevolg van welke mededeeling men het pand van onderen tot boven onderzocht had. Nuttelooze arbeid ; niet één policieman was in staat zich te meten met Arendsbhoold. Guibaud evenmin als de anderen.

In deze omstandigheden was er niets voor Romain te hopen

De eenige attractie van het strafgeding was de verschijning van Lénore. Toen men haar de zaal zag doorschrijden, met krijtbleek gelaat en gekleed in rouw, herinnerend aan den tragischen dood van Narjac, ging een gemompel van sympathie door de aanwezigen.

Maar wat kon de schoone, jonge, sympathieke vrouw anders doen dan het onbeperkte vertrouwen uitspreken in het gedrag van haar geliefden echtgenoot, dien zij verdedigde met het vuur van al haar overtuiging, doch, helaas, zonder in staat te zijn een enkel bewijs aan te voeren dat steekhoudend was in de oogen der rechters.

Ook het pleidooi van den verdediger een der eersten van de Parijsche balie, was welsprekend en schitterend, doch kon Romain niet redden.

De jury was onder den indruk van de verklaringen van Romain, van Lénore en van den verdediger en beraadslaagde zoo lang, dat de jonge mevrouw De Cérisolles begon te hopen

Helaas, 't was een ijdele hoop en de slag was er nog des te vreeselijker om.

De jury was in de zaal teruggekeerd en de voorzitter sprak met doffe stem.

De menigte werd ongeduldig en zenuwachtig. Wat zou de jury eischen ?... Den dood ?....

Lénore, was krankzinnig van smart, oordeelde het vonnis even wreed.

Haar Romain, haar beste, onschuldige man, werd veroordeeld tot den kerker, levenslang...

. . . . . .

Nu was Lénore de zwakke.

— Er blijft ons niets anders over dan te sterven ! riep de jonge vrouw uit, toe zij, met de kleine Diana op haar arm, afscheid van Romain kwam nemen.

— Sterven ?... Waar denkt ge aan ?... vroeg hij smartelijk, de beide geliefde wezens aan zijn borst drukkend.

— Mijn hart breekt bij de gedachte aan wat ge lijden moet, zegde Lénore weenend. Ik kan niet leven zonder u !

— Maar ge moet leven voor uw kind, lieve, zegde Romain. 't Is een dure plicht, dien ge tegenover het kleine wezentje op u hebt genomen !

— Welnu, laat Diana dan met ons sterven !

— Kom, Lénore, praat zoo niet. Houd moed. Wees uw naam en den mijne waardig, wij moeten tot onzen dood worstelen om die namen hun luister te doen behouden. Ik weet het, arme Lénore, 't is een moeilijke taak voor u, maar wees sterk en vertrouw op de toekomst.

De jonge vrouw weende aan de borst van haar echtgenoot en het kind weende omdat het de moeder zag weenen.

— Wist ik maar waar ik mijn broeder, waar ik Pierre kon vinden, zegde Romain, terwijl hij vergeefs trachtte zijn stem eenigs vastheid te geven. Hij zou niet twijfelen aan mijn onschuld en tot het laatste toe worstelen om den ware schuldige te ontdekken. Het is alweer ons noodlot, dat de brieven aan hem heeft doen verloren gaan of niet doen bereiken. O, als hij maar niet dood is. Wij hebben niets meer van hem vernomen sedert hij naar Madagascar is vertrokken.

— Dan is hij te benijden, als hij dood is, antwoordde Lénore. Dan is hij de gelukkigste van ons allen. Maar ik vermoed een andere oorzaak, Romain ; de liefde, zelfs de broederliefde is jaloersch en hij is misschien heengegaan, toen ik op Cérisolles kwam.

Lénore wilde niet zeggen, wat ze al vermoed had, dat Pierre juist jaloersch was op zijn broeder om de liefde van 't meisje, dat het Groene Huis was komen bewonen, maar Romain zegde, terwijl hij het hoofd op de borst liet zinken :

— Zou het wel zoo zijn, Lénore ? in stille uren heb ik over veel nagedacht en het zwijgen van Pierre sedert zijn vertrek heeft mij, meen ik, de oogen geopend. Op zekeren dag verscheent gij, zoo jong, zoo schoon, aan de buitenzijde eenzame kasteelbewoners en met één slag hadt ge mijn hart veroverd. Nu vrees ik dat het mijn armen broeder ook zoo gegaan is en dat... Wie weet of Pierre niet nameloos ongelukkig was, terwijl ik het geluk haadde.

— Ach, Romain, waarom u met die hersenschimmen geplagd. Zijn wij al niet ongelukkig genoeg ? Men sterft niet van liefde en wij zullen hopen, dat Pierre zal terugkeeren.

— Ja, lieve Lénore, laten wij hopen. Gelukkig dat ge nu uw vader nog tot steun hebt, al heeft hij zich tot nu toe niet bij ons laten zien... Maar ge verbleekt, Lénore ? 't is er? Duidt ge het markies De Villandry ten kwade, dat hij ons vergeet ? Zijn fortuin was bedreigd, heeft hij mij gezegd.

Door hier te blijven, zou hij alles verliezen en het is voor u en voor Diana, dat hij zijn kapitaal in den vreemde wil herstellen. Ik ben er hem erkentelijk voor, ook omdat ik u feitelijk in kommervolle omstandigheden achterlaat en gij nauwelijks nog zooveel bezit om een paar jaar te kunnen leven. Maar, we zullen vertrouwen, dat binnen dien tijd het recht en de waarheid zullen zegevieren.

Een rilling was Lénore door de leden gegaan bij het hooren van haars vaders naam en, niettegenstaande hij haar naaste bloedverwant was, kon zij haar haat en haar verachting voor hem moeilijk onderdrukken.

Het was voor haar te meer een wreede beproeving, omdat zij haar gevoelens tegenover Romain moest verbergen.

Ze kon den moed niet vinden tegen hem te zeggen : « Lénore, op wie ge zoo trotsch zijt en die ge eertgenaame denkt van de deugden van een edel geslacht, is niemand anders dan de dochter van een dief. Men kan markies De Villandry heeten, een lange reeks voorouders bezitten en toch een zwarte ziel hebben. »

Neen, dat zou niet gaan, want Romain, die van zijn eer een heilig iets maakte, een godsdienst, zou mogelijk zijn vrouw verstooten na zulk een bekentenis, in weerwil van zijn innige liefde voor haar.

En zijn liefde verliezen zou voor haar het verlies zijn van heel haar geluk. Ze besloot dus weder het hoofd te buigen en te zwijgen, op gevaar af de medeplichtige te zijn van de misdaden haars vaders.

— Lieveling, wat hebt ge toch ? vroeg Romain ongerust. Ik verzoek u uw vader te vergeven, als ge hem beschuldigt van koe heid tegenover mij. De markies zal niet wachten met terug te keeren en ik zal blijde zijn u onder zijn bescherming te weten. Denk er toch om, dat dit vonnis, dat zijn blazoen bezoedelt, een slag is voor zijn hooghartig gemoed. Ik ben er zeker van dat hij u zal helpen in het zoeken naar den waren schuldige, al was het alleen maar in het belang van zijn eigen trots. Ge beloofd het mij, Lénore, dat ge hem geen verwijten zult doen en dat ge u onder zijn bescherming zult plaatsen ? Ik smeek u er om.

DERDE DEEL

Het Lijden van Lénore

I

VADER EN DOCHTER

Wat kon de jonge vrouw anders doen dan te beloven wat Romain vroeg, al was het dan ook met bloedend hart.

De scheikundige kuste zijn vrouw dankbaar voor die beloofte en zegde :

— Nu heb ik u nog iets anders te zeggen, lieftste. Ge weet, dat ik de kamer waar die arme Narjac gelogeerd heeft en waar hij vermoord is geworden een rooden steen gevonden is, die wel iets lijkt op een amulet en op welken steen een arend gegraveerd was met uitgespreide vleugels. Niet één van de familieleden van Narjac heeft het voorwerp herkend als het eigendom van Alexandre. Ook ik heb het nimmer gezien bij hem, terwijl in mijn bezit een dergelijk voorwerp nim ner geweest is. Het ding heeft bij de rechtbank maar matig belangstelling gewekt en men hechtergeen bijzondere beteekenis aan. Mij integendeel heeft 't steentje getroffen. Bijna altijd geeft de goede God in geheimzinnige gevallen een aanwijzing, die dan handigsten misdadiger doet ontdekken. Als die steen verloren is door den moordenaar van Alexandre Narjac, kan hij een handigen policieman dienen het goede spoor in handen te krijgen. Zoodra uw vader terug is, moet ge een detective zoeken, Lénore. Om dien man te betalen, zijn nu uw inkomsten te gering, maar de markies zal zijn geld niet beter kunnen besteden dan het daarvoor uit te geven. Hebt ge mij begrepen, Lénore ?

— Begrepen, gaf zij ten antwoord, den gelisten dan in haar armen sluitend, daar nu het oogenblik van scheiden was geslagen.

De arme geleerde kon niet anders antwoorden dan met kussen en tranen, zoo zol was zijn hart.

Een oogenblik later waren de echtgenooten gescheiden en de man met het edele karakter, die door de rechtbank van menschen schuldig was bevonden aan een afschuwelijke misdaad, zag de deuren van zijn gevangenis achter zich sluiten.

. . . . . .

Lénore was teruggekeerd op het kasteel Cérisolles, zoo vol van zoete en vreeselijke herinneringen voor haar.

Het Groene Huis was gesloten en telkens als de jonge, veelbeproefde vrouw op haar koetswandelingen in het belang van de kleine Diana er langs kwam, ontroerde zij van smart. De ongelukkige zag met smart in het hart de terugkomst tegemoet van den markies, maar zij moest dien angst en den weerzin teneen onderdrukken.

— O, als Romain mij zoo zag !